

Po tko zna koji put (stotinu ili više – manje ne, sigurna sam) izlazim van kako bih puna zanosa posvjedočila učinku djelovanja bakinog najdražeg i jedinog unuka na prekidač kuhinjske nape. Puna radosti i ushita napuštam udobnost doma ne bih li opet (opet, opet, opet ...) ustanovila da lametice na izlazu ventilacijske cijevi leluju kad se pokrene ventilator. Po tko zna koji put se oduševljam i ponovno divim i priznajem da je bakino zlato prvak svijeta u pokretanju aparata, tata-mata, majstor od zanata! Ne tangiraju me prigovori ukućana među kojima mu je i majka – mamina curica koja se, u njegovoj dobi, istraživačkim aktivnostima mogla baviti samo u kontroliranim uvjetima i u strogo određeno vrijeme. Ne brinu me ni potencijalni negativni učinci na zdravlje vlastitih sinusa i sustava za pročišćavanje otpadnih voda i sl. Boli me đon što misle susjedi o stanju mog, inače zdravog, uma. Ne dotiče me se ni zbuñenost kućnih ljubimaca koji 'neka se samo usude izlaziti i ulaziti kad im se prohtije'. Sunce bakino radije bi samo provjeravalo otkriće efekta lelujanja, ali napokon pristaje na kompromisno rješenje do kojeg smo došli nakon sati uvjeravanja kako je zdravlje ipak najvažnije (inače se ide teti Eriki, doktorici s pikama). Totalno je ludo, ali nastavljam aktivnost do besvijesti. Svjesna koliko sam nemoćna. Totalno oduzeta. Pripitomljena i upregnuta!

Kao i Ivanova baka što se, onomad, vratila po zaboravljenu pidžamu iako nisam inzistirala, dapače. Ali on se, glasno, gromoglasno štoviše, derao k'o jarac. Baka nije stanovala preko puta. A autobus nije vozio, jer je padoo snijeg. Lucijina je baka nas i susjednu skupinu (konceptija otvorenih vrata) poučava pekarskom umijeću iako su joj zglobovi bili bolni i natečeni. Priznala je kasnije, kad su slanci bili u pećnici, da artritis napreduje iz dana u dan. 'Zato, bolje danas nego sutra!' i dodala s ljubavlju: 'Sve za moju Luciju!' Martinova baka nije imala pojma da je odavno svladao vještinu vezanja cipela. Ona je to činila za njega. A onda smo joj otkrili

Sveto bakovanje

tajnu. Ali baka je nastavila po starom! Zato što je baka!

Nekad davno, kad mi vlastito bakovanje nije bilo izgledna činjenica, bake su me nervirale. Išle su mi na jetru. I na gušteraču. I složila bih se sa svakom mladom mamom da kvare djecu. Jer im svašta dopuštaju. I ne potiču im razvoj svekolike samostalnosti.

Već je pet godina kako sam baka. Baka Koka! Moj se stav prema bakama promijeni-

o. Drastično! Bakovanje mi je svetinja. Ne dam na bake. Jer one su jedine bezrezervno pune razumijevanja za rođeno unučće, njegov jedinstven stil spoznavanja životno važnih činjenica, pune tolerancije za vrijeme i mjesto eventualnog znanstvenog djelovanja. Takve su vam bake. Takva sam ja! A ipak, ponekad me muče neka pitanja:

Jesam li jedinstvena ako sam Koka?

Jer, on je jedinstven. Kako je moguće da to ne vide i drugi?

Zašto mi moj kućni ljubimac, koker Bono, više nije tema razgovora?

Kako je moguće da vas jedna osoba, u trenutku svog rođenja, totalno promijeni? Zašto vam je teško prihvatiti da ih drugi ne vide vašim očima? Zašto ne podnosim kad ga ogovaraju? Ili mu samo prigovaraju?

Zbog čega ne pomaže Ketonal kad do kosti boli čim ode? (Zamislite ljetovanja i zimovanja!)

Je li normalno da dečkima od pet godina, manje tri mjeseca, smetaju zagrljaji pa kažu: 'Napravi si unuka od čokolade da si ga možeš pojesti!'

Jesam li kokoš ako me moj Niko zove Koka?

Marica Milčec

ONI ČUVAJU DJECU DA NE BUDU PREDUGO U VRTIĆU. BAKE DJECI ISPEKU TORTU ZA ROĐENDAN I KOLAČE. BAKE MOGU 'ŠPOTATI' KAD SI ZLOČEST I ZAGRLITI KAD SI TUŽAN.

Jelena (6 godina)

BAKE I DJEDOVI SLUŽE DA IDEŠ KNJIMA KAD MOŽEŠ, NAJVIŠE U SUBOTU PA SE TAMO IGRAŠ S BRATIĆEM.

David (6 godina)